

ALICE
RAINE

**TEMNOTA
V NĚM**

TEMNOTA V NĚM

THE DARKNESS WITHIN HIM

Copyright © 2014 by Alice Raine.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kamil Šivák, 2019

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-288-9 (pdf)

TEMNOTA V NĚM

Erotický román

Alice Raine

Přeložil Kamil Šivák

*Lidé jsou jako vitráže.
Když na ně dopadají sluneční paprsky,
třpytí se a září, když ale nastane soumrak,
pouze vnitřní světlo odhalí jejich pravou krásu.*

Elisabeth Küblerová-Rossová

Poděkování

Ráda bych vyjádřila svou velkou vděčnost a poděkování svým editorkám Alexandře Daviesové a Elizabeth Coldwellové, a to nejen za nespočet hodin, které věnovaly mé práci, a za ochotu zodpovědět každou mou otázku, ale hlavně za to, že mi vůbec daly šanci knihu napsat.

Dále musím poděkovat těm, kteří v Accent Press s Alex a Elizabeth spolupracovali, jmenovitě to jsou Beth Jonesová, Stephanie Williamsová a Ieuan Matthews. Své díky také posílám všem dalším lidem z vydavatelství, kteří mi pomohli s uskutečněním mého snu.

Zvláštní poděkování patří mé dlouholeté kamarádce Helen L. za její podporu během tvůrčího procesu. Děkuji ti, že jsi se mnou zůstávala dlouho do noci, četla první verze příběhu, navrhovala zlepšení a byla mou neskutečnou oporou. Bez tvého přátelství a povzbuzování by tato kniha nikdy neopustila pevný disk mého počítače!

Dále posílám poděkování Ruth W. a Charlottě B. za čtení a rady. Charlottě, stala ses mým guru nápadů – děkuji ti, že jsi postavy v mé knize milovala natolik, že jsi byla ochotná probírat se mnou všechny zápletky příběhu a rozvíjení Nathanova charakteru.

Jsem také vděčná svým prvním čtenářkám, Karen W., Debbie, Rosi M. a Olivii M. za to, že mou knihu průběžně četly během psaní. Vaše podpora, zpětná vazba a rady byly nedocenitelné. Také děkuji svým nejnovějším kamarádkám, které jsem našla na sociální síti – Lauře Mc. a Katie N. Jelikož byly také začínajícími autorkami, pomohly mi celou situaci lépe snášet!

Děkuji svému manželovi za pochopení, které projevil, když jsem mu řekla: „Chci se stát spisovatelkou.“ Nikdy si nestěžoval, přestože jsem každou noc seděla u počítače a totálně ho ignorovala. Miluji tě.

Nakonec děkuji za podporu celé své rodině – to ale neznamená, že budou moct tuto knihu někdy číst!

Alice x

Prolog

Co si, kurva, myslel?

Očividně nemyslel vůbec. Vlastně za celý svůj pokroucený život byl teď nejbliž tomu, aby se *skutečně* zbláznil.

Kromě jednoho jediného okamžiku před mnoha lety, kdy téměř všechno ztratil, se přece vždy kontroloval a dokázal balancovat na hraně. Nicholas se konečně s grimasou zvedl z podlahy a z tváře odhrnul tmavé vlasy.

S pohledem upřeným na prázdnou postel, na níž ještě před chvílí klečel nad Rebecou, ale která v něm teď vyvolávala odpor, se na sebe snažil navléknout vytahané triko. Hruď mu začal vyplňovat zvláštní pocit, jako by se mu kolem žeber utahovaly železné obruče. Ze sloupků postele provokativně visely hedvábné šátky, které ještě před deseti minutami obepínaly Rebečina zápěstí. Jeho zrak bloudil po zmačkaném povlečení a zastavil se u několika malých červených teček.

Krev.

Kurva, nikdy předtím to nezašlo tak daleko. Nicholas s hrůzou ve tváři napočítal nejméně deset krvavých skvrn pocházejících z Rebečina překrásného zadku, na který použil rákosku. Milá, naivní Rebecca, která si myslela, že by se – díky všem zvrácenostem, které spolu dělali – do ní mohl zamilovat.

Nemohl, *nedokázal* se zamilovat. Naučila ho to jeho minulost, a když to Rebecca zjistila, odešla. Pokud má všech pět pohromadě, tak nadobro.

Přestal se naprosto ovládat, což mu nebylo podobné – a ta rákoska? Proč se mu to, kurva, zdálo jako dobrý nápad? Temně

a velmi naturalistické vzpomínky Nicholase ujišťovaly, že ve svém šíleném sexuálním životě rákosku ještě nikdy nepoužil, tak proč se pro ni dnes rozhodl? Znechuceně zavrtěl hlavou, neboť odmítal naslouchat vnitřnímu hlasu, který na něj ten důvod křičel – rákosku si vybral zcela záměrně. *Chtěl* Rebecce ukázat, *proč* by měla od něj odejít.

V paralyzujícím prozření, které ho donutilo zlomit se v pase, svalit na postel a lapat po dechu, si Nicholas uvědomil, že ve skutečnosti vůbec nechtěl, aby ho Rebecca opustila. Pochyby v něm zasel jeho zatracený bratr. Bože, měl pocít, že se co nevidět pozvrací.

Chtěl po ní, aby mu pomohla zbavit se bolesti vyvěrající z jeho minulosti, aby ho držela v náručí a ujišťovala, že dělal jen to, co musel.

Nepomohla, nedržela, neujišťovala, a ještě navíc se rozešli.

Nicholas potřásl hlavou, rukama si vjel do zpocených vlasů a snažil se vybavit si její obličej v okamžiku, kdy ho opustila. Slzy a všepohlcující vztek z pochopení, že mu dovolila se k ní tak chovat, protože doufala, že ho dokáže změnit.

Zavřel oči. Při vzpomínce na Rebečin nádherný obličej se mu rozšířily nozdry. Kdyby jen věděla, jak *moc* ho za ty poslední měsíce změnila, pomyslel si, když z postele stahoval prostěradlo. Nebyl schopný snést cokoli, co by ji připomínalo. Už bylo pozdě. Už nikdy nedostane šanci říct jí pravdu, protože je pryč a nikdy se nevrátí – ne po tom všem, čemu ji vystavil.

Kapitola první

O tři týdny později

Jeden týden se proměnil v druhý a druhý se spojil se třetím mizerným sedmidenním cyklem post vztahového období, kdy mi připadalo, že jsem uzavřená v bublině a nevnímám nic kolem sebe. Život bez Nicholase byl mnohem těžší, než jsem si původně myslela, že bude. Byli jsme spolu skoro čtyři měsíce – nebyla to dlouhá doba, ale mně tak připadala. Náš společně strávený čas byl neuvěřitelně intenzivní a plný vášně.

Ta záležitost s rákoskou mi odchod usnadnila, chtěla jsem odejít pryč a neohlížet se, jenomže ta jeho ztrápená, skoro vyděšená tvář, když jsem ho s konečnou platností opustila, mě nyní denně souží a nedává mi spát.

A právě ten poslední moment začal ovlivňovat můj život. Minulou noc jsem se znovu pateticky snažila usnout, abych konečně přerušila řadu probdělých nocí. Noční můry mi ale dovolily jen tři hodiny spánku, což bylo pro vášnivého spáče, jako jsem já, absolutně nedostačující. Nakonec jsem se rozhodla vstát a raději jít dříve do práce. Sice jsem byla vyčerpaná, ale pořád to byla lepší varianta než sedět doma a dovolit mozku zaobírat se myšlenkami na ztroskotaný vztah s Nicholasem Jacksonem.

Před odchodem z bytu jsem se zhluboka nadechla, pokusila se potlačit chmurné myšlenky a soustředit se jen na pozitivní věci v mém životě. Byla jsem obdařena pevným zdravím, milující rodinou a stabilní prací, takže bych konečně měla přestat fňukat. Kdo potřebuje milostný život, zeptala jsem se sama sebe, převrátila oči a práskla za sebou dveřmi silněji, než jsem chtěla.

Na chodbě jsem se trochu zašklebila, protože ozvěna hlasitě zabouchnutých dveří možná probudila mé tři sousedy, kteří se mnou sdíleli patro. Slíbila jsem si, že dveře vedoucí ke schodišti zavřu o poznání tišeji. Ačkoli kdybych práskla i jimi, možná bych tím udělala za Nicholasem tlustou čáru. Smutně jsem si povzdechla a potrásla hlavou. Kéž by to bylo tak snadné – zbavit se všech pocitů stejně jednoduše jako zavřít víko od krabice. Kéž by.

Abych řekla pravdu, mé myšlenky a chování byly od doby, kdy jsem se od *něj* oddělila, velmi nevypočitatelné. A to jsem se přitom poctivě snažila své jednání objasnit. Pochybovala jsem však, že by i týden dlouhé sezení s nejlepšími psychology dokázalo odhalit tu myriádu duševních trablů, které přebývaly v temných zákoutích mé hlavy.

Přerážovala jsem si to tedy přes chodbu ke dveřím, sešla po schodech do přízemí a vyšla ven do jasného a studeného rána, které mě přinutilo strčit si ruce do kapes kožené bundy. Byl překrásný začátek dne a já se skoro usmála, když jsem se začala rozhlížet kolem sebe. Ačkoli to zní pateticky, v poslední době se na mých rtech úsměv moc často nevyskytoval – další věc, za kterou mohl Nicholas. Přelétla jsem pohledem rušnou ulici, narovнала se v ramenu a znovu ocenila své štěstí, že můžu žít v Camdenu, velmi populární a vyhledávané oblasti Londýna.

Kdybych se vydala napravo, ocitla bych se po dvou minutách na stanici metra Chalk Farm, odkud bych jela do centra, kde mám vlastní knihkupectví. Cesta by netrvala ani deset minut. Ale vzhledem k tomu, že jsem za sebou měla noc plnou bouřlivých snů o Nicholasovi, které stále nechtěly odeznít, rozhodla jsem se, že si vyčistím hlavu a půjdu do práce pěšky.

Nezáleželo na tom, jestli byl den, nebo noc, Camden vždy pulzoval energií. Pokaždé jsem narazila na něco nebo někoho, co nebo koho jsem ještě neznala a mohla pozorovat. Milovala jsem to, i proto jsem šla pěšky. Nutně jsem dnes potřebovala rozptýlení.

Věděla jsem, že když odbočím z hlavní silnice k vedlejším uličkám a dvorkům, budu se moct ponořit do víru camdenských tržnic a jejich barevných stánků – po ničem jiném jsem netoužila. Ta bohémská atmosféra, vznášející se nad celým místem, vždy dokázala mé nálady pod psa porazit. Vsakovala se mi do žil a nabíjela mě novou energií.

Po několika minutách jsem přešla přes hlavní cestu, zamířila pod železniční most a ocitla se na jedné z nejnámějších a nejnavštěvovanějších tržnic The Stables. Ročně ji navštíví tisíce turistů. Nechala jsem se unášet okolní scénérií a vůněmi, přestože jsem cítila, jak mé obličejové svaly protestují proti tomu, abych se poprvé za několik týdnů skutečně usmála. Život ve velkém městě byl osamělý, nicméně Camden ve mně vyvolával pocit sounáležitosti. Věděla jsem, že jsem jeho součástí.

Prošla jsem pod cihlovou klenbou, vyběhla pár schodů na most a zrovna, když jsem chtěla přejít na druhou stranu, zaslechla jsem nějaký zvuk a zarazila se. Nemohla jsem se na něj však soustředit, protože mě zezadu špičkou deštníku – alespoň myslím, že to byl deštník – štouchl cizí chlap přímo do zad a hrubě odstrčil na stranu. Za sebou měl zástup upjatých kravatáků, kteří spěchali za cílem, jenž nepřipouští žádné zdržování. Několik následujících vteřin jsem se nedokázala pohnout, stála jsem tam jako přimrazená a napínala uši, zda onen zvuk, který mě přinutil zastavit se, ještě znovu uslyším. Když už se zdálo být tepání v bubíncích nesnesitelné, ozval se znovu a tentokrát mi vyrazil dech.

Piano.

Někdo hrál na piano a nebyl daleko. Musela jsem vypadat jako blázen, jak jsem nehnutě stála na mostě uprostřed tržiště. Čím déle jsem hudbě naslouchala, tím více mě její noty okouzlovaly a přinášely vzpomínky. Stánky s povykujícími trhovci náhle zmizely a v mysli se mi zjevil Nicholas sedící za svým impozantním pianem – ve tváři soustředěný výraz, prsty se zkušeně dotýkají klaviatury a pokojem zní krásná melodie, kterou jsem ještě nikdy v životě neslyšela.

Ten zvuk ve mně vyvolal bolestné pocity, protože právě jeho excelentní hra na piano nás svedla dohromady. Sama ve hře na piano nijak nevynikám, ale tuto hudbu miluji a před třemi roky jsem byla pozvaná na koncert jazzového tria ve složení Nicholas Jackson, Anthony Gurage a Isla Burrenová.

Vystoupení bylo fantastické. Díky jejich hudbě jsem mohla alespoň na chvíli zapomenout na všechny své problémy. Jakmile začali hrát, došlo mi, že ještě nikdy jsem neměla to potěšení slyšet tak zručné hudebníky. Jak je u mě zvykem, napsala jsem po koncertě na internet recenzi, v níž jsem vyjádřila muzikantům uznání a také prohlásila, že přestože nejsem profesionálním hudebním znalcem, věřím, že toto trio má potenciál stát se v naší zemi – minimálně za několik posledních dekád – nejlepšími jazzovými interprety.

Nějak a někde si mé hodnocení přečetl známý hudební producent Greggor Marks a rozhodl se poslechnout svůj instinkt a jazzové trio vyhledal. Do té doby byli relativně neznámí, vystupovali pouze v malých sálech nebo kostelech, bizarním řízením osudu se ale vše náhle změnilo, když s nimi Marks – na základě mé recenze a jejich krátkého vystoupení před ním – podepsal okamžitě smlouvu.

Věci se pak daly rychle do pohybu a z Anthonyho, Isly a Nicholase se přes noc staly hvězdy. Začali vystupovat se známými kapelami a orchestry po celém světě, dokonce se jako hudební poradci podíleli na několika produkcích na Broadwayi.

A to vše díky *moi*.

Abych byla konkrétnější, tak díky mé nutkavé touze psát on-line blog. Jsem vášnivá čtenářka a amatérská autorka s obsesivní poruchou psát doslova o čemkoli, jen pokud to budu moci „publikovat“. Taky to dost vypovídá o tom, jak moc volného času vlastně mám. Společenský život? Cha! Těžko. A teď už nemám ani přítele, pomyslela jsem si hořce.

Ačkoli můj blog přispěl k jejich proslavení, nikdy se mi nenašlyta příležitost setkat se s Anthonyem, Islou či Nicholasem osobně.

Musela jsem se spokojit s tím, že jsem je viděla na koncertě a jednou jsem dokonce mluvila s Islou telefonicky. Jinak ale byli tak mimo z nečekaného přívalu slávy, že poděkování holce, která o nich napsala recenzi, co vše odstartovala, zřejmě nebylo jejich prioritou.

Najednou se mi začaly podlamovat nohy. Přešla jsem na stranu, abych uvolnila cestu dalším ranním chodcům spěchajícím do práce, a přidržela se zábradlí. Zvuk piana mě doslova ochromil. Začala jsem divoce mrkat a potřásla hlavou, abych rozvířila hustou mlhu snášející se na můj již tak unavený mozek. Nemohla jsem uvěřit, že to došlo tak daleko. Přesněji, nemohla jsem uvěřit, co se ze *mě* stalo: chvějící se patetická verze mého bývalého já, zahanbená tím, že se nervově hrouť na mostě uprostřed rušného trhu. Bože, jak já se styděla.

Ztěžka jsem si povzddechla a v duchu si přála, abych nikdy na ten koncert nešla, nebo alespoň nenapsala tu zatracenou recenzi. Stručně řečeno – přála jsem si, abych se nikdy nesečkala s Nicholasem Jacksonem. Znáte to rčení, že „je lepší milovat a ztratit než nemilovat vůbec“? Z vlastní zkušenosti můžu říct, že je to snůška keců. Ne že bych byla do Nicholase doopravdy zamilovaná. *Nebo byla?* Neřekla bych, ale výbušnost, která provázela poslední etapu našeho vztahu, mohla trošku pozměnit můj náhled na něj.

Znovu jsem našpicovala uši, ale melodie se už vytratila. Neměla to nakonec na svědomí má popletená mysl, která si tím ze mne jen utahovala? I přesto, že už jsem žádnou hudbu neslyšela, nechtělo se mi most opustit, a tak jsem sešla po schodech dolů do malé kavárny, kde jsem si koupila cappuccino. Třeba mě kofein konečně nakopne a budu znovu použitelná.

Vrátila jsem se zpátky na most a ještě jednou se rozhlédla po celém tržišti. Své stánky otevírali další prodejci, smlouvali se s zákazníky a popichovali se mezi sebou.

S prvním douškem kávy jsem zkrivila obličej do bolestné grimasy. Jen s velkým sebezapřením jsem nevyplivla kávu na stánky pode mnou. *Úžasné*, spálila jsem si jazyk. Další „skvělá“ věc dnešního dne.

Sundala jsem z kelímku ochranné víčko, aby se káva trochu ochladila, nezúčastněně pozorovala kolemjdoucí a přitom uvažovala nad tím, jak se můj život za poslední rok drasticky změnil. Společenský život byl stále jen utopií a ten milostný, kromě úletů s Nicholasem, jakbysmet. Nicméně jsem byla vděčná za dědictví po dědovi, díky kterému jsem si mohla před sedmi lety pořídit vlastní knihkupectví.

Koupila jsem ho od pana Garlanda, který mou nabídku s radostí přijal, jelikož se mohl konečně odstěhovat na slunečné pobřeží jižního Španělska a užívat si zaslouženého důchodu, s margaritou v jedné ruce a seňoritou v druhé.

Dařilo se mi a měla jsem dost práce, což znamenalo, že jsem svou vášeň pro blogování poněkud upozadila. Bylo to vlastně docela ironické, že věc, která mě a Nicholase svedla dohromady, teď opustila můj život stejně jako on. Technicky jsem to byla já, kdo se s ním rozešel, připomněla jsem si a nasucho polkla. Zamřzenýma očima jsem pozorovala první ranní autobus s turisty.

Celá ztuhlá jsem se opřela o kovové zábradlí mostu, abych se trochu zrelaxovala a dovolila mysli zatoulat se zpět do minulosti, kdy jsem zažívala lepší časy. Ty vzpomínky mi způsobovaly bolest, ale nedokázala jsem se jim ubránit. Vzpomínky na Nicholase ještě předtím, než jsem poznala jeho temnou stránku, předtím, než jsem se zbláznila do muže, který pro mě nebyl ani náhodou ten pravý, protože mé srdce, tělo i duši roztříštil na malé kousky.

Z úst se mi vydrál roztřesený povzdech, když jsem si začala v mysli přehrávat příhodu, která předcházela mému setkání s Nicholasem Jacksonem, mým nyní již ex-přítelem, dominantním a vášnivým mužem, o němž jsem si myslela, že je tou jedinou osobou, do které bych se mohla zamilovat.

Před několika měsíci mi zničehonic zavolal Greggor Marks, hudební producent, který vzal pod svá křídla Nicholase, Islu a Anthonyho. Sdělil mi, že mají zrovna volnější rozvrh a chystají

se odehrát několik koncertů v londýnském Palladiu, a zeptal se, zda bych se s nimi nechtěla sejít. Docela mě dojalo, že si na mne vzpomněl, takže jsem pozvání bez sebemenšího zaváhání přijala. Kdybych tenkrát byla nemocná, nezvedla telefon nebo to jednoduše odmítla, nestála bych teď jako blázen uprostřed camdenského tržiště se zlomeným srdcem. Jenomže tehdy jsem netušila to, co vím nyní. Celá nadšená jsem setkání okamžitě potvrdila.

Metrem jsem dojela do stanice Euston, kde jsem přesešla na linku Victoria, abych se rychleji dostala na Oxford Circus. Sebevědomě jsem si uhladila oblečení – byla jsem ráda, že jsem si pro tento večer vzala boty na podpatku, černé kalhoty, hedvábný živůtek a sáčko – nijak zvlášť jsem nechtěla mezi návštěvníky koncertu vyčnívat. I když je Londýn známý svou neosobností: ať už si na sebe vezmete cokoli, nikdo se k tomu nebude nijak vyjadřovat, všichni jen odvrátí zrak a ignorují vás, jako byste ani neexistovali. Ach, toť krása žití ve velkoměstě.

Vyšla jsem ze stanice metra na Oxford Street a začala se prodírat po mokřém lesknoucím se chodníku mezi spěchajícími cestujícími a lidmi, kteří se rozhodli, že si své nákupy odbudou ještě za světla. Po chvíli jsem zahrnula do boční ulice, kterou jsem došla k impozantnímu průčelí londýnského divadla Palladium. Venku už čekalo několik lidí, které spojovalo podobné oblečení, přecházeli sem a tam a nadšeně si povídali o dnešním vystoupení.

Po dvou hodinách, během kterých zazněl snad nejlepší jazzový koncert, co jsem kdy slyšela, jsem čekala, až budu moct jít do zákulisí. Stále jsem se červenala z horka v divadle a nyní se k tomu ještě přidalo zrudnutí ze vzrušení, že se za dvě minuty setkám s triem, které jsem neúmyslně proslavila svým blogem – Anthony Gurage, Isla Burrenová a Nicholas Jackson.

Na dnešním koncertě představovali hudbu z nového muzikálu s názvem *Klapky*, který pojednává o historii a vývoji hry na klavír.

Nicholas souhlasil, že výtěžek ze vstupného půjde na charitu, nechtěl totiž, aby se jeho role zhostil jiný nadaný pianista, který by se pak vydal s orchestrem na turné po celé zemi. Vše chtěl odehrát sám. Kdybych měla nos nahoru, dmula bych se pýchou, že za svou popularitu může děkovat jen mně. Naštěstí jsem měla ego dostatečně rozumné, abych tuhle myšlenku nechala svou myslí jen se mihnout, a shovívavě se usmála.

Dle domluvy přišel k mému sedadlu po vystoupení Greggor Marks. Vypadal přesně tak, jak si představuji velmi úspěšného producenta: oblek na míru, dokonalý účes a energická, skoro až netrpělivá aura, která vyzařovala ze všeho, co dělal. Byl živou personifikací tornáda a moje už tak zjitřené nervy se napjaly až na samotný okraj snesitelnosti.

Rychle jsme vešli do bludiště chodeb v zákulisí. Snažila jsem se s ním držet krok, když vtom se mu ze saka ozvalo pronikavé nepříjemné zvonění. Sotva jsme se ocitli před šatnou, s omluvným gestem ukázal na vyzvánějící mobil v ruce, mávl směrem ke dveřím a odešel.

Super, budu tam muset jít sama. Obvykle jsem netrpěla nedostatkem sebedůvěry, ale nyní to byla jiná situace: měla jsem se tvářit v tvář setkat se skutečně slavnými osobnostmi. Zhluboka jsem se nadechla a vydechla, abych se trochu zklidnila, a otevřela dveře.

Byli tam.

Tedy alespoň většina, Anthony Gurage a Isla Burrenová stáli asi tři metry ode mne a zdálo se, že jsou zabráněni do vážného rozhovoru. Nicholase Jacksona jsem neviděla, nicméně místnost byla překvapivě velická a netušila jsem, co je za rohem.

Nevěděla jsem, co dělat, tak jsem si za ucho zastrčila pramen svých dlouhých blond vlasů a nervózně čekala na prahu dveří, až si mě někdo všimne. Isla se na Anthonyho zamračila a pak se zničehonic s úsměvem obrátila na mě. Bože, moc bych si přála, abych byla alespoň z poloviny odvážná jako ona krásná. Isla byla ode mne

o deset let starší, bylo jí pětatřicet, a byla to jedna z nejtalentovanějších saxofonistek. Navíc v reálu jí to slušelo ještě více než na oficiálních fotografiích.

„Rebecca, konečně tě poznáváme, měli jsme ti poděkovat už tehdy, kdy vyšla tvá recenze,“ řekla Isla a lehce zrudla. Ruku mi podal i trumpetista Anthony. Byl to divný pocit – věděla jsem o nich skoro vše, napsala podrobný článek, kvůli kterému jsem o nich na internetu vyhrabala první poslední, včetně jejich minulosti – přesto jsem se s nimi setkala až nyní.

„Ano, nebylo to od nás slušné, mrzí nás, že jsme se k tomu dokopali až po několika letech. Isla ale měla bohužel před chvílí důležitý telefon, takže se obávám, že budeme muset odejít.“

Cože, už? V bříše jsem ucítila ostré bodnutí z náhlého zklamání, vždyť jsem teprve přišla! Takže o tom se ti dva bavili. Věděla jsem, že spolu randí, kdekoliv tedy potřebují Islu, pravděpodobně chtějí i jeho.

„Ach, nic se neděje, jen doufám, že nejde o nic vážného,“ zamumlala jsem sklesle. No aspoň že jsem nemusela za dnešní vystoupení platit. Peníze jsem ale vydala i tak, na konci jsem do charitativního košíku nacpala pěkný svazek bankovek, tolik by pravděpodobně nestála ani vstupenka. Nemůžete se ale zúčastnit akce, která má za úkol vybrat peníze pro dobré účely, a nic nedat, že?

Isla s Anthonym už mířili ke dveřím. „Nicholasi, musíme odejít,“ zvolala Isla do zdánlivě prázdné šatny. „Tak hezký večer. Slečna Langleyová tady na tebe čeká,“ řekla a otočila se ke mně. „Je mi to líto, ale nezbyvá nám nic jiného než vás svěřit do Nicholasových schopných rukou,“ usmála se omluvně. Jakmile s Anthonym zmizela, přepadl mě nepříjemný pocit strachu z neznáma.

Její zmínka o schopných rukou mě vrátila k Nicholasovu dnešnímu vystoupení, což ve mně vyvolalo menší zajíknutí. Páni, bylo to ohromující. Nebyla jsem sice tak blízko pódia, abych to mohla skutečně posoudit, ale zdálo se mi, že jeho ruce se nad klaviaturou

vznášejí a působí tak sebejistě, jako by piano bylo jen další částí jeho těla. Celé vystoupení bylo velkolepé.

„Haló?“ zavolala jsem nejistě a po krátkém mlčení vešla dovnitř a nakoukla za roh místnosti, kde se nacházela žárovkami osvětlená zrcadla určená pro líčení. A Nicholas Jackson.

Odvrátil ode mne tvář, natáhl se ke stolu a vzal do ruky malou červenou tubu. Očividně neměl v plánu na mé volání odpovědět. Ignoroval ho. Ignoroval mne. Jak okouzlující.

Popravdě jsem byla nejvíce nervózní právě z Nicholase. Isla a Anthony měli pověst milých a společenských lidí, očekávala jsem proto, že budu mluvit hlavně s nimi, protože Nicholas, ač mu bylo teprve devětadvacet, byl strohý, nepříjemný a samotářský.

Využila jsem toho, že se věnuje něčemu jinému, a prohlédla si jej. Byl poměrně vysoký. Vyšší, než jsem čekala, a s překvapivě širokými rameny. Pak jsem v zrcadle zachytila odraz jeho nádherného obličeje a na chvíli přestala dýchat. Doslova jsem zadržela v plících vzduch. Hned jsem věděla, že je, stejně jako Isla, ještě krásnější než na fotkách. Mnohem krásnější.

Stále měl na sobě černé upnuté kalhoty, bílou košili a vestu. Frak a motýlek si odložil na opěradlo vedlejšího křesla. Hmm, postava, rýsující se pod jeho košilí, nebyla vůbec k zahození. Rozhodně jsem si ji představovala jinak, vzhledem k tomu, že pianisté mají sedavé zaměstnání. Měl pružné atletické tělo, a když jsem pohledem bloudila po jeho křivkách, všimla jsem si, že se na mě v zrcadle dívá.

Pane bože, díval se na mne po celou dobu, co jsem ho očima sjížděla odshora až dolů. Příšerně trapné. Okamžitě jsem pocítila, jak mi studem rudnou tváře, ale snažila jsem se utěšit alespoň myšlenkou, že třeba můj výraz tváře neprozradil, že ho hodnotím. Nesmysl, muselo mu to být hned jasné. Super.

„Zdravím,“ vypískla jsem, na rudém obličejí vyloudila nucený mdlý úsměv a napjatě si prohrábla vlasy.

„Konečně se setkáváme, slečno Langleyová,“ řekl suše a nadzvedl obočí. „Dejte mi ještě minutku.“ Podívala jsem se na jeho ruce – zrovna si mazal krémem své dlouhé prsty – na chvíli jsem díky tomu zapomněla na nervozitu.

„Vy používáte krém na ruce?“ vybafla jsem bez přemýšlení, byla jsem totiž překvapená tím, že muž jeho typu dělá něco tak... no, prostě dívčího.

Konečně se ke mně otočil, přitom si pořád pomalu a jemně vtíral krém do rukou. Opravdu nevím, proč mě tento zdánlivě obyčejný úkon tak rozhodil a způsobil závrať. Boky a jednou rukou jsem se opřela o zeď, tento postoj měl vypadat nonšalantně a nenuceně, jeho pravým úkolem však bylo zamaskovat fakt, že se mi začala podlamovat kolena.

Nemohla jsem od jeho rukou odtrhnout zrak, a když jsem si představila, že by mě masírovaly, projelo mým tělem slabé zachvění. Jaký by to byl pocit, kdyby se jeho prsty dotýkaly mé kůže? Zřejmě neskutečně skvělý... Velmi hlasitě jsem polkla, což mě přivedlo zpět do reality. Nutně jsem se potřebovala něčeho přidržet.

„Vlastně nepoužívám,“ promluvil znovu. Na rtech se mu objevil sardonický úsměv. „Je to něco na způsob tygřího balzámu. Když hraju delší koncert, mám pak ztuhlé prsty a tohle jim pomáhá se uvolnit. Zahřejí se a dostaví se brnění, což zmírní bolest,“ vysvětlil tiše a položil si ruce na stehna dlaněmi vzhůru.

Zatímco z Isly a Anthonyho vyzařovala pozitivní energie, u Nicholase to bylo napětí. Celé jeho tělo bylo natažené jako pružina. Svým postojem dával najevo autoritu, a to v takové míře, jakou jsem ještě nikdy nezažila, přinutilo mě to ještě více se přitlačit na stěnu.

Jak už jsem se nemohla dívat na jeho skoro hypnoticky se pohybující ruce, raději jsem se mu podívala do tváře. Naštěstí jsem už z odrazu v zrcadle věděla, co mě čeká, takže jsem se mohla dopředu připravit na moment, kdy tomuto nadanému a překrásnému klavíristovi pohlédnu zpříma do očí.

Byl to dechberoucí, srdce zastavující a ohromující pohled.

Čím déle jsem se na něj dívala, tím rychleji mi bušilo srdce a taky jsem začala intenzivně mrkat. I když jsem věděla, že na něho neslušně civím, nemohla jsem si pomoci. Tmavé vlasy, na zátylku krátce zastřížené, ale na vršku hlavy dlouhé. Když si je prohrábl rukou, neposlušně mu spadly do čela. Rysy obličeje měl veskrze klasické: silná čelist, výrazné lící kosti, mučivě krásné temně modré oči, které se nyní zavrtávaly do mých.

Znovu jsem hlasitě polkla a s knedlíkem nervozity v hrdle jsem si uvědomila, že tentokrát to musel určitě slyšet. Sakra, přestože jsem se snažila zůstat nad věcí a klidná, selhala jsem, i mne přemohla Nicholasova silná osobnost. Noviny nelhaly.

„Dnes jste, pane Jacksone, hrál obzvláště krásně. Byla to vážně nádhera,“ poznamenala jsem ve snaze přerušit trapné mlčení, které viselo mezi námi ve vzduchu. Stejně ale můj hlas zněl o trochu výš, než jsem chtěla.

„Děkuju,“ řekl a přikývl.

„Dostala jsem z toho husí kůže,“ usmála jsem se a v tentýž okamžik si uvědomila, že jsem řekla pěknou blbost. Přemýšlej, než něco řekneš, připomněla jsem si v duchu. Nicholas můj komentář přešel mlčením, jen trochu přimhouřil oči, zatímco mě pozoroval jako nějaký kuriózní vědecký experiment.

„Hrajete na nějaký nástroj, Rebecca?“ zeptal se tiše. Překvapilo mě, že si pamatuje mé jméno.

„Hraju na piano, ale je to *brozné*,“ převrátila jsem oči. Mé neohrabané mačkání klapek klavíru nešlo ani náhodou srovnat s jeho zkušenou hrou na impozantně velké piano. „Říkejte mi klidně Becky, jako všichni ostatní.“

„Chtěla by ses podívat na to piano, Becky?“ přešel rovnou k tykání. „Je to Steinway, jedna z nejlepších značek na světě,“ zamumlal. Nadšeně jsem přikývla, protože jsem zoufale toužila vypadnout z šatny a uniknout zvláštnímu napětí, které z Nicholase vyzařovalo a nějakým způsobem ulpívalo na mé kůži.

„Pojď za mnou,“ rozkázal, aniž se podíval, zda za ním opravdu jdu, což bylo vlastně dobře, jelikož mé první kroky byly pěkně roztřesené.

Nicholas krácel velmi rychle, skoro jako by se, díky své nenucené eleganci, vznášel. Očividně se v bludišti úzkých koridorů zákulisí Palladia dobře vyznal. O pár minut později jsme se dostali k velké rudé oponě vedoucí k pódiu. Páni. Když se přede mnou rozprostřela celá scéna, zmohla jsem se jen na šokované zalapání po dechu. Divadlo odsud vypadalo obrovské a spuštěné reflektory budily hrůzu. Jak tady dokáže někdo vystupovat, a přitom se nervově nezhroutit?

„To je, co?“ řekl Nicholas, který stál vedle mne. Když jsem k němu otočila hlavu, zjistila jsem, že se nedívá před sebe, ale na mne. Z intenzity jeho pohledu se mi sevřel žaludek, raději jsem se kousla do vnitřku tváře, abych se ovládla. Navenek vypadal spokojeně, ale vyzařovalo z něj něco, co ve mně vyvolávalo nepříjemné pocity nevolnosti a ani vlna horka z jeho těla, která mne nyní zasáhla, to nezlepšila.

Rychle jsem přikývla, odvrátila jsem zrak od jeho zvědavých očí a zahleděla se na sedadla v hledišti. I přes vypnuté reflektory jsem vnímala grandióznost tohoto místa, všimla jsem si také skupinky uklízečů, kteří se pohybovali v uličkách mezi sedadly a sbírali odpadky po návštěvnicích dnešního koncertu.

Nicholas mě zavedl k pianu, které bylo z orchestřiště speciálně pro tento večer vytaženo na jeviště. Nepřekvapilo mě to, za několik posledních let se z něj stala celebrita, takže bylo logické, že bude požadovat místo, kde na něj bude dobře vidět. Jeho výjimečný talent, zatvrzelý odpor k veškeré publicitě a ohromující krása z něj udělaly terč novinářů. Díky tomu, že jsem se s ním mohla setkat osobně, jsem to také pochopila – byl sice uzavřený do sebe, ale zároveň velmi mužný.

„Je krásné,“ zašeptala jsem a očima přelétla po lesklém mahagonu velkého pianu. Zblízka mě jeho rozměry překvapily. Nikdy jsem nic tak obrovského neviděla.

Skoro až láskyplně přejel rukou po sklopeném víku klaviatury, což mne odneslo zpět do mých fantazií, v nichž jsem zoufale toužila po tom, abych se stala kusem dřeva, které budou hladit jeho prsty.

Potrásla jsem hlavou a rychle se vrátila zpět do přítomnosti. Co se to se mnou děje?

„Můžu si na něj sáhnout?“ zeptala jsem se bázně a upřela zrak na piano, abych v mysli potlačila bizarní fantazie o Nicholasovi.

„Samozřejmě,“ odpověděl, a přestože jsem se vyhýbala jeho očím, věděla jsem, že se usmívá, protože v jeho hlase zazněl pobavený tón.

Když se má ruka s tichým zajíknutím dotkla studeného dřeva, pocítila jsem, jak se do mě vpaluje jeho pohled. Uchvácená majestátním nástrojem a přítomností krásného muže jsem znovu poklesla v kolenou.

„Můžu si sednout?“ zakuňkala jsem a ukázala na stoličku u piana. Zoufale jsem doufala, že bude souhlasit, jinak hrozilo, že zkolabuju a sesypu se na zem.

Několik vteřin mě pozoroval s hlavou nakloněnou na bok a pak, aniž by zodpověděl můj dotaz, položil vlastní otázku. „Jsi velmi... *vycvičená*. To se pokaždé dovoluješ, než něco uděláš?“ zeptal se se zvláštním tónem v hlase.

Zvolil skutečně neobvyklý pojem: *vycvičená*. Jako bych byla nějaká fena, pomyslela jsem si a skoro se tomu nahlas zasmála.

„Ne... je to vámi... Já, no...“ zaváhala jsem a začervenala se. Nejlepší bude upřímnost, rozhodla jsem se. „Působíte zastrašujícím dojmem, pane Jacksone,“ přiznala jsem konečně.

„To je pravda,“ souhlasil s úsečným přikývnutím, aniž by řekl, že je mu to líto, nebo aniž by mi navrhl, ať mu taky tykám. „Klidně se posaď a zahraj cokoli, na co máš náladu.“

Vděčně jsem se posadila na stoličku a uvolnila se, abych zvážila jeho nabídku. Lítostivě jsem zakroutila hlavou. „Momentálně nejsem schopná zahrát nic, tedy ne správně. Co kdybyste mi zahrál něco vy?“

Zdvíhl mrzutě obočí a já si uvědomila, že jsem se zachovala opravdu neslušně, a to nejen kvůli tomu, že měl za sebou dlouhý a náročný koncert, ale také proto, že jsem úplně zapoměla na své vychování. „*Prosím?*“ dodala jsem rychle a znovu si všimla, že se mu přes rty mihl sotva znatelný náznak pobavení, poté přikývl a sedl si vedle mne.

Náhlá blízkost mezi našimi těly mě donutila zalapat po dechu. Nedotýkal se mě, ale mezi našimi stehny bylo sotva jen pár centimetrů, vnímala jsem doslova každý milimetr. Do kůže mi prosakovalo jeho tělesné teplo, a aby toho nebylo málo, přímo božsky voněl, kořenitá kolínská nebo mýdlo, nešlo to poznat, ale jedno bylo jisté, působilo to perfektně.

Omamná kombinace nervozity z dnešního večera, vzrušení z vystoupení a blízkost mezi našimi těly – z toho všeho mi šla hlava kolem. Potila jsem se pod návaly Nicholasova tepla a cítila, jak mi žilami proudí adrenalin s takovou intenzitou, jakou jsem ve svém životě ještě nikdy necítila. Nedalo se s tím srovnat ani vzrušení z bungee jumpingu, ke kterému jsem se v minulosti odhodlala (celý seskok jsem ječela jako malá holka). Ne, nic se nedalo srovnat s pocitem, jaký jsem zažívala u piana s Nicholasem po svém boku.

Pohodlně se uvelebil před klaviaturou, pokrčil rameny, aby se uvolnil, a natáhl paže, čímž si ze zápěstí stáhl rukávy košile. Pak začal z klavíru vyluzovat nejkrásnější hudbu, jakou jsem kdy slyšela.

Zadržela jsem dech, částečně z údivu nad jeho schopnostmi, částečně abych se soustředila na hru a nevdechovala jeho vůni, a také proto, abych utišila své prudce bijící srdce. Fascinovaně jsem sledovala jeho prsty, které splývaly s klapkami piana. Jeho atletické tělo pohupující se tam a zpět v rytmu hudby a pedálů klavíru. Jeho mistrovská hra mě kompletně odrovnala.

V jednu chvíli jsem si všimla, že má na levém zápěstí ošklivou jizvu a zamračila se: byla to vada na jeho dokonalosti. To zranění ho muselo velmi bolet, ale byla jsem do jeho hry tak ponořená, že